

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 403/2012-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 16. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti A., a. s., S., zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 305/2011-61 z 23. novembra 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti A., a. s., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. marca 2012 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti A., a. s., S. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. T. Š., K., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného

práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Co 305/2011-61 z 23. novembra 2011 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým uvádza:

«Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací potvrdil rozsudkom z 23.novembra 2011 v konaní č. 4 Co 305/2011 rozsudok Okresného súdu Bratislava I č. k. 11 C 88/2010. Odvolanie podal sťažovateľ.

V konaní sa viedol spor o náhradu škody proti štátu z titulu nesprávneho úradného postupu v činnosti Okresného súdu v Rimavskej Sobote. Tento súd prejednával žalobu sťažovateľa proti jeho dlžníkovi. V konaní síce úspešný bol, no v konečnom dôsledku sa pohľadávka stala nevyžiteľnou. Podľa názoru sťažovateľa bolo možné zabrániť takémuto koncu, ak by súd pristupoval k veci v dôležitom štádiu konania erudovanejšie a nie formalisticky a povrchné. Súc presvedčený o tom, že jedinou dosiaľ známou príčinou hmotného neúspechu sporu je omyl súdu, v dôsledku ktorého mu nebola poskytnutá jednoducho a zákonne dosažiteľná ochrana jeho práva, podal žalobu podľa zák. č. 58/69 Zb.

Krajský súd sa stotožňuje s argumentáciou prvostupňového súdu. Táto sa v rozhodujúcej časti zaoberala úvahami, či zamietnutie návrhu na predbežné opatrenie samo osebe možno vôbec považovať za alebo nezákonné rozhodnutie, alebo nesprávny úradný postup. Objektívne treba pripustiť, že dosadzovanie formálnych prvkov a charakteristík do „mozaiky“ v závere nazvanej „uznesenie“ môže smerovať k jedinému záveru: ide o autonómnu činnosť, na ktorú je súd povolaný a okrem iných ustanovení O. s. p. rešpektuje § 152 ods. 3. Avšak práve stupeň, či úroveň neplnenia tu vymenovaných kogentných, esenciálnych náležitostí rozhodnutia umožňuje toto rozhodnutie hodnotiť z hľadiska jeho konkrétneho obsahu, čo v retrospektíve prezrádza, ako si súd vykladá mimo iných úlohu, zakotvenú v § 6 O. s. p.: aby ochrana práv bola rýchla a účinná. Pokiaľ ide špeciálne o predbežné opatrenia, ako si vykladá s ohľadom na konkrétnu situáciu „obavu, že by výkon rozhodnutia mohol byť ohrozený“ (§ 74 ods. 1 O. s. p.) - a teda nie, že je ohrozený.

Judikatúra ESLP a ústavného súdu - bez potreby ju konkretizovať - kladie na odôvodnenie rozhodnutí určité požiadavky. Povinnosť zaoberať sa a odpovedať na námietky účastníka sa nevzťahuje na dôkazy, idúce takpovediac od veci. V odôvodnení teraz napadnutého rozsudku krajského súdu niet zmienky, resp. reakcie na isto nie odľahité námietky, uvedené v odvolaní:

1. zodpovednosť za výsledok.

Absolutizácia, až fetišizácia práva na názor vyjadrený v rozhodnutí je v rozpore so samotnou justičnou štruktúrou, počítajúcou s omylmi v (koniec koncov) ľudskej činnosti. Aj preto, že k nim môže dôjsť, je zodpovedným subjektom štát. Táto námietka si odpoveď žiada.

2. závery rozsudku NS SR 3 Cdo 134/03

Je medzi nimi veta: „K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti“. Aj keď sa o predbežnom opatrení rozhoduje uznesením, nejde o rozhodnutie v merite veci. Jeho povaha sa preto kloní jednoznačne k „úradnému postupu“, konkrétne k postupu smerom k účinnej ochrane práv podľa spomínaného § 6 O. s. p.

K uvedenému pristupuje nesúhlas s prípadnou námietkou - keby vtedy bolo známe, čo dnes. Aktuálny stav bol totiž hodnotiteľný výlučne spôsobom: za nariadenie predbežného opatrenia všetky konkrétne poznatky, proti iba názor súdov.

Ani nie tak napadnutý rozsudok samotný, ale rozsudok prvostupňový, s ktorým bol vyjadrený súhlas, je preplnený kondicionálnymi a slovnými spojeniami typu „ako navrhovateľ vie“, „hypotetická škoda“, „ak by sa táto skutočnosť ukázala“, „je málo pravdepodobné“ a inými, ktoré vedú k jedinému záveru, že iba riadne konanie o nároku môže pochybnosti odstrániť. A k takému konaniu ako vidno, v rozpore so základným právom naň nedošlo. Tým bol sťažovateľ dotknutý aj vo svojom ďalšom základnom práve - práve na ochranu jeho majetku.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po jej prijatí na ďalšie konanie o nej následne rozhodol nálezom, v ktorom vysloví, „že 1. rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 305/2011 z 23. novembra 2011 boli

porušené základné práva sťažovateľky, garantované článkami 46 ods. 1 a 20 ods. 1 Ústavy SR.

2. Zruší uvedený rozsudok a

3. Prizná sťažovateľke právo na náhradu trov konania.“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

Ústavný súd považoval v súvislosti s predbežným prerokovaním sťažnosti za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou alebo mimoriadnom opravnou inštitúciou. Ústavný súd preto vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že v týchto veciach nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), resp. posúdenie, či nie sú skutkové a právne závery všeobecného súdu, na ktorých je založené namietané rozhodnutie zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, pričom majú zároveň za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98).

II.1 K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom doručeným Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) 4. júna 2010 domáhala proti odporcovi v súlade so zákonom č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) náhrady škody, ktorá jej mala vzniknúť v dôsledku nesprávneho úradného postupu, ktorého sa mal dopustiť Okresný súd Rimavská Sobota tým, že zamietol jej návrh na nariadenie predbežného opatrenia a neodmietol odpor dlžníčky – obchodnej spoločnosti I., a. s. (ďalej len „dlžníčka“), proti platobnému rozkazu ako neodôvodnený, ale nariadil vo veci pojednávanie. V dôsledku toho sa nárok sťažovateľky stal nevyžiteľný a sťažovateľke vznikla škoda v žalovanej výške.

Sťažovateľka odôvodnila svoj návrh na nariadenie predbežného opatrenia uplatnený v konaní vedenom Okresným súdom Rimavská Sobota pod sp. zn. 1 Cb 251/01 tým, že 19. marca 2001 doručila tomuto súdu návrh proti dlžníčke na vydanie platobného rozkazu o zaplatenie sumy 275 662,40 Sk, na základe ktorého bol 31. augusta 2001 vydaný platobný rozkaz sp. zn. 1 Rob 141/01 (ďalej len „platobný rozkaz“), ktorým bolo jej návrhu vyhovené v celom rozsahu. Proti platobnému rozkazu podala dlžníčka Okresnému súdu Rimavská Sobota 18. septembra 2001 odpor. V nadväznosti na túto skutočnosť sťažovateľka 3. septembra 2001 doručila Okresnému súdu Rimavská Sobota návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým sa mal zabezpečiť výkon súdneho rozhodnutia vo veci samej, pričom tento jej návrh bol 2. novembra 2001 uznesením Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 1 Cb 251/01-17 zamietnutý v celom rozsahu. Uvedené uznesenie Okresného súdu Rimavská Sobota bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43 Cob 27/02 z 18. februára 2002. Okresný súd Rimavská Sobota následne rozsudkom sp. zn. 1 Cb 251/01 z 24. apríla 2002 (ďalej len „rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota“) zaviazal dlžníčku zaplatiť sťažovateľke 275 662,40 Sk s príslušenstvom a trovy konania. Po začatí exekučného konania (19. novembra 2002, pozn.) Okresný súd Rimavská Sobota uznesením č. k. 1 Er/2134/02-14, Ex 439/02 z 11. mája 2010 vyhlásil exekúciu vedenú na majetok dlžníčky na podklade exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Rimavská Sobota, za neprípustnú a exekúciu zastavil s odôvodnením, že dlžníčka bola 12. októbra 2007 vymazaná z obchodného registra.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka podala podľa zákona o zodpovednosti za škodu návrh na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Rimavská Sobota, ktorý okresný súd rozsudkom č. k. 11 C 88/2010-41 z 13. apríla 2011 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v celom rozsahu zamietol. Označený rozsudok okresného súdu napadla sťažovateľka odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil.

Zo sťažnosti vyplýva, že kľúčové námietky sťažovateľky smerujú proti spôsobu, akým v konaní podľa zákona o zodpovednosti za škodu okresný súd v rozsudku č. k. 11 C 88/2010-41 z 13. apríla 2011 a následne aj krajský súd v napadnutom rozsudku právne posúdil (kvalifikoval) zamietnutie jej návrhu na vydanie predbežného opatrenia a neodmietnutie odporu dlžníčky v konaní vedenom Okresným súdom Rimavská Sobota pod sp. zn. 1 Cb 251/01. Sťažovateľka zároveň namieta neodôvodnenosť a arbitrárnosť napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý je *„preplnený kondicionálnymi a slovnými spojeniami...“*.

Na účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti ústavný súd preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, v ktorého relevantnej časti sa uvádza:

„Súd prvého stupňa vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, výsledky dokazovania správne po skutkovej aj právnej stránke vyhodnotil a svoje rozhodnutie aj náležité v súlade s ust. § 157 ods. 2 O. s. p. odôvodnil. Toto odôvodnenie súdu prvého stupňa dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom danej veci, a tým aj s predmetom súdnej ochrany spočívajúcej v riadnom odôvodnení rozhodnutia, pričom súd prvého stupňa podrobne odôvodnil všetky otázky týkajúce sa danej veci a s odôvodnením jeho rozhodnutia sa aj odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje (§ 219 ods. 2 O. s. p.) a na ktoré aj v celom rozsahu poukazuje. Námietky navrhovateľa neboli dôvodné, keďže so všetkými skutočnosťami rozhodnými pre posúdenie veci sa súd prvého stupňa dostatočne a správne vysporiadal, takže nebolo potrebné odvolacím súdom tieto jeho závery opakovať ani o čo dopĺňať. Na zdôraznenie správnosti tohto rozhodnutia odvolací súd len konštatuje, že nesprávnym úradným postupom (§ 18 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.) je porušovanie

povinností pri uskutočňovaní úkonov v konaní, najmä jeho nesprávne konanie alebo nekonanie bez splnenia zákonných podmienok, opomenutie urobiť úkon alebo nevydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote a nezákonným rozhodnutím je rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré je v rozpore s právnym poriadkom a bolo z dôvodu nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom (§ 4 ods. 1, 2 zák. č. 58/1969 Zb.). Nezákonnosť rozhodnutia musí byť v čase prejednávania nároku o náhradu škody už konštatovaná príslušným orgánom, ktorý je podľa procesných predpisov oprávnený zrušiť nezákonné rozhodnutie pre jeho nezákonnosť. Otázku nezákonnosti rozhodnutia nemožno v konaní o náhradu škody riešiť ako otázku predbežnú. Podmienkou priznania nároku je teda to, že nezákonné rozhodnutie príslušný orgán zruší alebo zmení. V danom prípade nebol preukázaný navrhovateľom uvedený nesprávny postup Okresného súdu v Rimavskej Sobote, ktorý mal spočívať v tom, že tento nevyhovел jeho návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, Čím mu mala vzniknúť škoda, pretože ide o rozhodovaciu činnosť súdu a voči jeho rozhodnutiu možno uplatniť opravné prostriedky a v danom prípade aj po podaní odvolania navrhovateľom bolo toto uznesenie uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici ako vecne správne potvrdené. Takže nemožno hovoriť ani o nezákennom rozhodnutí, ktoré by muselo byť pre nezákonnosť zrušené. Taktiež nebol preukázaný ani navrhovateľom uvádzaný nesprávny úradný postup. Preto súd prvého stupňa dospel k správne záveru, že neboli splnené tieto predpoklady nároku na navrhovateľom uplatňovanej náhrady škody, ako základné predpoklady, čo už postačovalo pre zamietnutie návrhu navrhovateľa, z ktorého dôvodu nebola dôvodná námietka navrhovateľa, že súd prvého stupňa nedoplnil dokazovanie, ale aj správne konštatoval, že by neboli splnené ani ďalšie predpoklady, a to preukázanie škody vzniknutej navrhovateľovi a príčinná súvislosť medzi vznikom tejto škody a údajným nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím.

Odvolací súd preto z týchto dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 ods. 2 O. s. p. potvrdil.“

V nadväznosti na citované ústavný súd považoval v prvom rade za potrebné poukázať na § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), podľa ktorého ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia prvostupňového súdu, môže sa v odôvodnení obmedziť len na konštatovanie správnosti dôvodov

prvostupňového rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti prvostupňového rozhodnutia ďalšie dôvody.

V posudzovanej veci sa k námietkam sťažovateľky týkajúcim sa právneho posúdenia zamietnutia návrhu na vydanie predbežného opatrenia a neodmietnutia odporu dlžníčky ako „nesprávneho úradného postupu“ vyjadril v odôvodnení svojho rozsudku už okresný súd (rozsudok č. k. 11 C 88/2010-41 z 13. apríla 2011, pozn.), pričom z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi názormi prvostupňového súdu vyjadrenými v jeho rozhodnutí, t. j. postupoval v súlade s § 219 ods. 2 OSP.

Vo svojej ustálenej judikatúre aj v nadväznosti na § 219 ods. 2 OSP ústavný súd zdôrazňuje, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvostupňového, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

V nadväznosti na už citovaný § 219 ods. 2 OSP, ako aj citovanú judikatúru považoval ústavný súd za potrebné poukázať v ďalšom aj na podstatnú časť rozsudku okresného súdu, v ktorej sú podrobne rozoberané námietky sťažovateľky týkajúce sa právneho posúdenia zamietnutia návrhu na vydanie predbežného opatrenia a neodmietnutia odporu dlžníčky ako „nesprávneho úradného postupu“. Okresný súd vo svojom rozsudku najmä uviedol:

«... navrhovateľ nesprávnosť úradného postupu videl predovšetkým v dvoch skutočnostiach, a to tým, že okresný súd Rimavská Sobota zamietol jeho návrh na nariadenie predbežného opatrenia, hoci podľa navrhovateľa bol povinný ho nariadiť tým, že konajúci okresný súd neodmietol odpor spoločnosti I., a. s. voči platobnému rozkazu ako neodôvodnený, ale nariadil vo veci pojednávanie, na ktorom rozhodol rozsudkom.

Tunajší súd mal za to, že kým v prvom prípade nemožno vôbec hovoriť o nesprávnom úradnom postupe, nanajvýš o nezákonnom rozhodnutí súdu, v druhom prípade by išlo o postup, avšak tento nevykazoval znaky nesprávneho úradného postupu.

Pojem „nesprávny úradný postup“ zákon č. 58/1969 Zb., bližšie nevymedzuje. Vo všeobecnosti pod ním treba rozumieť inú než rozhodovaciu činnosť štátnych orgánov, ale aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia či už stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie.

Až nový zákon o zodpovednosti za škody pri výkone verejnej moci (514/2003 Z. z.) bližšie upravuje, čo je možné považovať za nesprávny úradný postup, pričom rovnako ako predchádzajúci zákon aj tento zákon pod pojmom „nesprávny úradný postup“ subsumuje len porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Vo všeobecnosti pod ním treba rozumieť inú než rozhodovaciu činnosť štátnych orgánov, ale aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia či už stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie.

Uznesenie Okresného súdu v Rimavskej Sobote, ktorým tento súd zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia predstavuje predovšetkým rozhodovaciu činnosť súdu. Preto ak navrhovateľ s jeho rozhodnutím nesúhlasil mohol sa voči nemu brániť cestou riadneho opravného prostriedku, ktorým je odvolanie. Rozhodnutie súdu o tom, že zamietla návrh na nariadenie predbežného opatrenia nie je procesným postupom súdu, ale je to výsledok jeho rozhodovacej činnosti. V danom prípade by za nesprávny úradný postup bolo možné považovať napr. prípad, ak by súd o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nerozhodol v zákonnej 30 dňovej lehote, t.j. konal by s prietahmi v konaní. Nemožno však za nesprávny úradný postup považovať prípad, ak sa súd vo svojom rozhodnutí nestotožní s názorom navrhovateľa, že nie je v danom prípade potrebné vo veci nariadiť predbežné opatrenie. Ak by sme takýto názor prijali, dochádzalo by k nežiadúcim zásahom do rozhodovacej právomoci súdu. V prípade, ak sa účastník nestotožňuje s odôvodnením rozhodnutia súdu (napr. o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia) je oprávnený sa voči tomuto brániť cestou riadnych príp. mimoriadnych

opravných prostriedkov. Rozhodovaciú činnosť súdu však nemožno podriaadiť pod nesprávny úradný postup. Inak povedané, to, že súd zamietol návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia nie je nesprávnym úradným postupom, ale ide o rozhodovaciú činnosť súdu, t. j. nanajvýš (za splnenia ostatných predpokladov) by mohlo ísť o nezákonné rozhodnutie (za predpokladu, že by išlo o právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo pre nezákonnosť zrušené alebo zmenné nadriadeným príslušným orgánom).

Ako už bolo uvedené vyššie súd nepovažoval skutočnosť, že Okresný súd v Rimavskej Sobote rozhodol o návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia tak, že tento návrh zamietol za nesprávny úradný postup, ale za rozhodovaciú činnosť tohto súdu, t. j. nanajvýš by tu mohlo ísť o nezákonné rozhodnutie. Na to, aby predmetné rozhodnutie súdu vykazovalo znaky nezákonného rozhodnutia v zmysle ustanovení zákona č. 58/1969 zb. sa však vyžaduje aby:

toto rozhodnutie bolo právoplatné (viď „... nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená),

toto rozhodnutie bolo napadnuté odvolaním (viď, možno nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím priznať len vtedy, ak účastník využil možnosť podať proti nezákonnému rozhodnutiu odvolanie, rozklad, námietky, odpor alebo sťažnosť...)

toto rozhodnutie bolo zrušené príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť (viď... nárok na náhradu škody nemožno uplatniť, dokiaľ právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, pre nezákonnosť nezrušil príslušný orgán).

V danom prípade uznesenie Okresného súdu v Rimavskej Sobote, ktorým bol zamietnutý návrh navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia nikdy nenadobudlo právoplatnosť a nikdy nebolo pre nezákonnosť zrušené nadriadeným orgánom. Práve naopak predmetné rozhodnutie odvolací Krajský súd v Banskej Bystrici ako vecne správne potvrdil a až týmto okamihom nadobudlo predmetné rozhodnutie právoplatnosť. Vzhľadom na uvedené je zrejmé, že rozhodnutie Okresného súdu v Rimavskej Sobote o zamietnutí návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia nielenže nepredstavovalo nesprávny úradný postup tohto súdu, ale nespĺňalo ani zákonné predpoklady na to, aby ho bolo možné považovať za nezákonné rozhodnutie podľa citovaného zákona...

Pokiaľ ide o druhý dôvod nesprávneho úradného postupu, ktorý navrhovateľ definoval tak, že podľa navrhovateľa mal Okresný súd v Rimavskej Sobote odpor

spoločnosti I., a. s. voči platobnému rozkazu odmietnuť ako nedôvodný, súd poukazuje na to, že ani tento postup súdu nemožno považovať za nesprávny úradný postup podľa citovaného zákona.

Ako bolo uvedené vyššie, dňa 31. 8. 2001 vydal Okresný súd Rimavská Sobota na návrh navrhovateľa platobný rozkaz sp. zn. I Rob 141/01, ktorým súd návrhu navrhovateľa vyhovel v celom rozsahu. Dňa 18. 9. 2001 dlžník, spoločnosť I., a. s., doručil súdu odpor proti platobnému rozkazu, ktorý odôvodnil tým, že s navrhovateľom rokovoval o vzniknutej pohľadávke a došlo k dohode o postupnom splácaní dlhu, ku ktorému mal byť vyhotovený splátkový kalendár zo strany navrhovateľa. Je predpoklad mimosúdneho riešenia sporu a preto žalobu považoval za predčasnú. Problémy dlžníka so zaplatením dlžnej čiastky vznikli z dôvodu, že jeho pohľadávky mu nie sú taktiež uhrádzané včas a preto sa aj on dostal do omeškania s platením dlhu. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby súd platobný rozkaz zrušil, nariadil vo veci pojednávanie a po vykonaní dokazovania žalobu zamietol, alebo rozhodol o splatení dlhu v splátkach po 30.000,- Sk podľa dohody účastníkov konania.

Podľa konajúceho súdu (aj keď mu neprináleží preskúmať tento postup Okresného súdu v Rimavskej Sobote, nakoľko tak môže urobiť len nadriadený súd v rámci rozhodovania o opravných prostriedkoch) postup Okresného súdu v Rimavskej Sobote bol správny. Podľa § 174 ods. 2 OSP, ak čo len jeden z odporcov podá včas odpor s odôvodnením vo veci samej, zrušuje sa tým platobný rozkaz v plnom rozsahu a súd nariadi pojednávanie. To neplatí, ak sa platobný rozkaz týka niekoľkých účastníkov, z ktorých každý koná sám za seba (§ 91 ods. 1). Opravným prostriedkom len proti výroku o trovách konania je odvolanie, o ktorom bez pojednávania rozhodne súd, ktorý vydal platobný rozkaz. Podľa § 174 ods. 3 OSP súd uznesením odmietne odpor, ktorý bol podaný a) oneskorene, b) bez odôvodnenia vo veci samej c) neoprávnenou osobou.

Nakoľko spoločnosť I., a. s. v odpore uvádzala skutočnosť, že medzi účastníkmi bola (ústne) uzavretá dohoda o postupnom splácaní dlhu, s tým, že navrhovateľ vyhotoví splátkový kalendár (táto spoločnosť považovala žalobu za predčasnú), nebolo možné odpor ako neodôvodnený odmietnuť, nakoľko ak by sa táto skutočnosť ukázala ako pravdivá, malo by to vplyv na splatnosť žalovanej pohľadávky vrátane jej príslušenstva (medzi účastníkmi teda mohlo dôjsť k dohode, že dlh sa uhradí v splátkach, pričom každá splátka má svoju

splatnosť a pod.). Tieto skutočnosti (vzhľadom k tomu, že spoločnosť I., a. s. tvrdila, že sa tak dohodli ústne) si však mohol súd overiť až na samotnom pojednávaní a to výsluchom oboch účastníkov. Zároveň z obsahu podaného odporu nemožno jednoznačne ustáliť, žeby spoločnosť I., a. s. pohľadávku navrhovateľa uznala v celom rozsahu (inak by v odpore nežiadala žalobný návrh zamietnuť) aj keď z jeho obsahu je zrejmé, že voči navrhovateľovi nejaký dlh evidovala. Inak povedané skutočnosti uvádzané v podanom odpore nebolo možné považovať z hľadiska hmotného práva ani za uznanie dlhu, nakoľko tento úkon nemal zákonom predpísané náležitosti (spoločnosť I., a. s. v ňom neuviedla dôvod (kauzu) vzniku pohľadávky, nebola tam presne určená výška pohľadávky a napokon nebol tam ani prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť). Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd v konaní správne postupoval, keď vo veci nariadil pojednávanie na ktorom vyhlásil rozsudok vo veci samej.

Z uvedeného hľadiska podľa konajúceho súdu postup Okresného súdu v Rimavskej Sobote, ktorým tento súd neodmietol odpor podaný spoločnosťou I., a. s. ako nedôvodný, ale nariadil vo veci pojednávanie na ktorom rozhodol vec rozsudkom, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup v zmysle zákona č. 58/1969 Zb.»

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd konštatoval, že okresný súd v označenom rozsudku dostatočne odôvodnil svoj záver o absencii nesprávneho úradného postupu, resp. nezákonného rozhodnutia zo strany príslušného štátneho orgánu (Okresného súdu Rimavská Sobota), ako nevyhnutných podmienok na priznanie nároku na náhradu škody v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu. K tomuto záveru okresný súd dospel na základe svojho meritórneho zistenia, že v danom prípade chýba (neexistuje) rozhodnutie príslušného štátneho orgánu, ktorým by bolo „nezákonné“ rozhodnutie zmenené alebo zrušené, pričom v nim posudzovanej veci neexistuje ani dôvod na vyslovenie záveru, že konaním príslušného štátneho orgánu (Okresného súdu Rimavská Sobota) došlo k porušeniu právnymi normami ustanoveného (predpísaného) postupu, príp. postupu, ktorý je v rozpore s účelom, ku ktorého naplneniu má tento postup smerovať. Za okolností, keď sa krajský súd v napadnutom rozsudku v zmysle § 219 OSP stotožnil s týmto záverom okresného súdu, neexistujú relevantné dôvody na to, aby ho ústavný súd z ústavného hľadiska spochybňoval.

Aj napriek tomu, že okresný súd vo svojom rozsudku z 13. apríla 2011 dospel k záveru o absencii „nesprávneho úradného postupu“, resp. „nezákonného rozhodnutia“ štátneho orgánu v posudzovanej veci, zaoberal sa pre účely podpory tohto svojho záveru v ďalšej časti svojho rozsudku aj existenciou ďalšieho podstatného prvku uplatňovania právnej zodpovednosti, a síce príčinnej súvislosti (tzv. kauzálny nexus) medzi namietaným protiprávnym konaním a vzniknutou škodou. Nevyhnutným predpokladom úspešného uplatnenia právnej zodpovednosti je totiž aj požiadavka, aby protiprávne konanie a vznik škody boli vo vzájomnej príčinnej súvislosti (v logickom slede), teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody (vrátane jej rozsahu) následkom tejto príčiny. Okresný súd v rozsudku č. k. 11 C 88/2010-1 z 13. apríla 2011 k tejto problematike predovšetkým uviedol:

„Ak by sme aj teoreticky pripustili možnosť, žeby predmetné rozhodnutie predstavovalo, či už nesprávny úradný postup súdu, príp. nezákonné rozhodnutie, na to, aby súd za takéhoto stavu priznal navrhovateľovi žalovanú škodu, museli by byť naplnené ďalšie predpoklady pre priznanie náhrady škody, ktorými sú vznik škody a najmä príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom súdu (nezákonným rozhodnutím) a vznikom žalovanej škody.

Zákon č. 58/1969 Zb. a ani Občiansky zákonník tiež nevymedzujú ani pojem príčinnej súvislosti. Túto otázku je nutné riešiť vždy s ohľadom na konkrétne súvislosti v každom jednotlivom prípade. V podstate predstavuje objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku. Príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (nezákonným rozhodnutím) a škodou bude daná vtedy, ak škoda vznikla ako dôsledok nesprávneho úradného postupu (nezákonného rozhodnutia), t. j. ak je medzi nimi bezprostredný vzťah príčiny a následku (ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postup/nezákonnému rozhodnutiu, nedošlo by ani ku vzniku škody).

V tomto smere súd poukazuje na to, že aj keby došlo k nariadeniu predbežného opatrenia Okresným súdom v Rimavskej Sobote tak, ako to navrhovateľ žiadal v návrhu na jeho nariadenie, nebolo preukázané, žeby spoločnosť I., a. s. aj reálne tieto peniaze do úschovy súdu zložila (práve naopak, ak táto spoločnosť bola už v tom čase v druhej platobnej neschopnosti a sama uviedla, že nemá z čoho pohľadávku navrhovateľa zaplatiť, je otázne či tu došlo k splneniu povinnosti uloženej predbežným opatrením). Rovnako

nebolo preukázané, že spoločnosť mala iný majetok, ktorý by bolo možné postihnúť výkonom rozhodnutia.

Pokiaľ ide o samotnú príčinnú súvislosť medzi údajne nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom Okresného súdu v Rimavskej Sobote súd poukazuje na to, že túto je nutné riešiť vždy s ohľadom na konkrétne súvislosti v každom jednotlivom prípade. V podstate predstavuje objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku. Príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom (nezákonným rozhodnutím) a škodou bude daná vtedy, ak škoda vznikla ako dôsledok nesprávneho úradného postupu resp. nezákonného rozhodnutia, t.j. ak je medzi nimi bezprostredný vzťah príčiny a následku (ak by nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu/nezákonnému rozhodnutiu, nedošlo by ani ku vzniku škody). K záveru o existencii príčinnej súvislosti súd dospieva na základe logického posúdenia a zhodnotenia všetkých okolností i povahy konkrétneho prípadu. Existencia príčinnej súvislosti na vznik práva na náhradu škody je nevyhnutná, a to bez zreteľa na to, či povinnosť na náhradu škody je založená na princípe zavinenia alebo na základe objektívnej zodpovednosti. Vychádza sa z toho, že protiprávnosť (nesprávny úradný postup/nezákonné rozhodnutie) musí byť jednou z hlavných príčin vzniku škody, nemôže byť vedľajšou príčinou.

Škoda, ktorú si navrhovateľ vyčíslil je škodou hypotetickou, nakoľko tu vyvstáva otázka ako navrhovateľ vie, že v prípade vydania navrhovaného predbežného opatrenia bol pri budúcom výkone rozhodnutia uspokojený práve z týchto zložených peňažných prostriedkov? Spôsob výkonu rozhodnutia predsa určuje súdny exekútor, nie oprávnený. Navrhovateľ v konaní nepreukázal, žeby bol jediným veriteľom spoločnosti I., a. s. Spoločnosť I., a. s. mohla mať v tom čase už veľa veriteľov a aj veľa splatných dlhov voči nim, ako navrhovateľ teda vie, že v poradí pred ním sa nenachádzali iní veritelia s prednostnými pohľadávkami, ktorí by práve boli uspokojení z týchto zložených peňazí? To, že by súd predbežným opatrením uložil spoločnosti I., a. s. zložiť do úschovy súdu peňažnú čiastku, nezakladá samo o sebe aj to, že z týchto peňazí by bol uspokojený práve navrhovateľ. Ak by aj predbežné opatrenie vydané bolo, tak by po uplynutí 15 dní od vykonateľnosti rozhodnutia o veci (t. j. v danom prípade dňom 12. 7. 2002) zo zákona zaniklo (§ 77 ods. 1 písm. c) OSP), po tomto dátume so zloženými peniazmi by spoločnosť I., a. s. mohla voľne nakladať (t. j. aj previesť na tretie osoby) prípadne sa z týchto peňazí

potom mohli uspokojiť aj iní pred navrhovateľom prednostnejší veritelia. Vzhľadom na všetky tieto skutočnosti súd (za predpokladu že by tu bol nesprávny úradný postup alebo nezákonné rozhodnutie) škodu vyčíslenú navrhovateľom považoval za hypotetickú.

O tom, že uplatnenú škodu je možné považovať len za hypotetickú svedčí aj skutočnosť, že súdny exekútor upovedomil spoločnosť I., a. s. o začatí exekúcie až dňa 19. 11. 2002, pričom ako už bolo uvedené vyššie, ak by súd nariadil požadované predbežné opatrenie, toto by po uplynutí 15 dní od vykonateľnosti rozsudku vo veci samej zaniklo (t. j. zaniklo by dňa 12. 7. 2002), a spoločnosť I., a. s. by od tohto dňa mohla voľne nakladať s uloženými peňažnými prostriedkami. Nakoľko medzi možnosťou spoločnosti I., a. s. nakladať s týmito prostriedkami do dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie (kedy by bolo tejto spoločnosti zakázané nakladať s jej majetkom) uplynuli viac ako 4 mesiace nie je možné ustáliť, že by navrhovateľ bol uspokojený práve s týchto peňazí, t. j. spoločnosť I., a. s. by mala po celú dobu štyroch mesiacov možnosť voľne nakladať s týmito peniazmi.

V danom prípade ide o prenášanie podnikateľského rizika na štát, kedy jednému subjektu (navrhovateľovi) pri výkone podnikateľskej činnosti v dôsledku insolventnosti obchodného partnera (I., a. s.) vznikne škoda neuhradením jeho záväzku, a navrhovateľ sa domnieva, že v prípade, ak by súd nariadil predbežné opatrenie táto škoda nevznikne. Takáto úvaha je však len v rovine hypotetickej. Na vznik nároku na náhradu škody voči štátu je potrebná nielen existencia nezákonného rozhodnutia/nesprávneho úradného postupu, ale predovšetkým priama (nie vedľajšia) príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Nestačí tu len hypotetická rovina. Na to, aby bol navrhovateľ v konaní úspešný je potrebné preukázať, že zamietnutie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia Okresným súdom v Rimavskej Sobote je nezákonným rozhodnutím, a že práve a jedine z tohto dôvodu vznikla navrhovateľa škoda v žalovanej výške, čo sa však navrhovateľovi preukázať nepodarilo. V danom prípade nielenže rozhodnutie Okresného súdu v Rimavskej Sobote nemožno považovať za nezákonné, ale ani v prípade nariadenia tohto predbežného opatrenia (potom by však už toto rozhodnutie nebolo nezákonným rozhodnutím) navrhovateľ nepreukázal, že by bol v budúcnosti uspokojený práve z týchto zložených peňazí, (navrhovateľ nepreukázal príčinnú súvislosť). V tejto súvislosti si treba položiť otázku ako navrhovateľ vie, že by bol

v exekučnom konaní vedenom proti spoločnosti I., a. s. úspešný na 100 %, ak sám dlžník vyhlásil, že už v roku 2001 bol v druhej platobnej neschopnosti?

... aj keby Okresný súd v Rimavskej Sobote postupoval tak, ako očakával navrhovateľ (t. j. že by odpor ako nedôvodný odmietol, čím by sa vydaný platobný rozkaz stal právoplatným), nič by to nemenilo na skutočnosti že medzi týmto postupom a vznikom škody nie je daná príčinná súvislosť. V prvom rade tento postup nemal nič spoločné s rozhodovaním o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, to znamená, že aj keby súd odpor odmietol a platobný rozkaz by nadobudol právoplatnosť, keďže súd nevydal predbežné opatrenie, spoločnosť I., a. s. by nebola povinná zložiť peniaze do úschovy súdu, a navrhovateľova pohľadávka by nebola zabezpečená týmto spôsobom a preto by sa navrhovateľ ani nemohol z týchto peňazí uspokojiť.

V ostatnom súd poukazuje na odôvodnenie uvádzané vyššie a má za to, že nárok navrhovateľa na náhradu škody, aj v prípade, ak by postup súdu (neodmietnutie odporu) bolo možné považovať za nesprávny úradný postup, je len nárokom hypotetickým, pretože by tu absentovala priama príčinná súvislosť medzi týmto postupom a vznikom škody.

Jediné, čoby navrhovateľ dosiahol v prípade, ak by Okresný súd v Rimavskej Sobote odpor podaný spoločnosťou I., a. s. ako nedôvodný odmietol, by bolo to, že by mal v rukách právoplatné rozhodnutie súdu o cca 9 mesiacov skôr (v takomto prípade by platobný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňom 27. 9. 2001, kým rozsudok súdu vo veci samej sa stal právoplatným dňom 9. 7. 2002). Ak však spoločnosť I., a. s. bola už v tomto čase (9/2001) v druhej platobnej neschopnosti je málo pravdepodobné, žeby navrhovateľ bol v tomto čase vôbec uspokojený.

O uvedenom svedčí aj skutočnosť, že samotné exekučné konanie voči spoločnosti I., a. s. začalo ešte v roku 2002 a skončilo v roku 2010 aj to s tým, že dlžník bol vymazaný z obchodného registra a exekúciu bolo potrebné z tohto dôvodu vyhlásiť za neprípustnú. Je teda otázne, prečo súdny exekútor viac ako 8 rokov nedokázal vymôcť pohľadávku navrhovateľa. Ako rozumné sa javí to, že tento dlžník nemal žiaden postihnuteľný majetok. Je preto neoprávnené túto zodpovednosť prenášať na štát, keďže je zrejmé, že spoločnosť I., a. s. s najväčšou pravdepodobnosťou nemala žiaden postihnuteľný majetok ani už v čase doručenia žalobného návrhu (návrhu na vydanie platobného rozkazu) na súd...

Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, najmä s ohľadom na to, že Okresný súd v Rimavskej Sobotě sa nedopustil v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cb 251/01 nesprávneho úradného postupu, ani v tomto konaní nevydal nezákonné rozhodnutie, pričom škodu uplatnenú navrhovateľom možno považovať len za hypotetickú, súd žalobný návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.“

Vychádzajúc z citovaného ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej zdôrazňuje, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré zrozumiteľne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (m. m. IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd po preskúmaní napadnutého rozsudku (v spojení s odôvodnením rozsudku okresného súdu č. k. 11 C 88/2010-41 z 13. apríla 2011, na ktoré krajský súd odkazuje a s ktorým sa stotožňuje) konštatoval, že krajský súd v ňom vychádzajúc zo zisteného skutkového stavu ústavne akceptovateľným a udržateľným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia zákona o zodpovednosti za škodu, pričom jeho skutkové a právne závery sú primeraným spôsobom odôvodnené a nemožno ich považovať za arbitrárne. Za týchto okolností neexistuje podľa názoru ústavného súdu medzi napadnutým rozsudkom krajského súdu a sťažovateľkou označeným základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala reálnu možnosť vyslovenia jeho porušenia po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 78/05) všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavno-procesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením.

Aplikujúc uvedený právny názor na sťažnosť sťažovateľky ústavný súd dospel k záveru, že ak v danom prípade konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu nenaznačujú, že by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol vysloviť porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu, nemohol by vysloviť ani porušenie jej základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy.

Na tomto základe ústavný súd pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol o odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo už bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľky.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. augusta 2012